

A Kúria a dr. Frisch Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tóth Hilda ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaszerződés egyoldalú módosítása, munkaviszony megszüntetés jogellenessége és nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 9.M.135/2013. szám alatt megindított és másodfokon a Miskolci Törvényszék 1.Mf.21.185/2014/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes felülvizsgálati kérelme, és az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme folytán a 2016. március 2. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Miskolci Törvényszék 1.Mf.21.185/2014/6. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja.

A csatlakozó felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 15.000 (tizenötezer) forint és 4.500 négyezer-ötszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, míg a felperes oldalán felmerült illeték az államot terheli.

A felperes a felülvizsgálati eljárásban 10 %-ban pernyertes, 90 %-ban pervesztes lett, ezért a pártfogó ügyvédjének díját 10 %-ban az alperes, 90 %-ban az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 2011. április 18-ától állt az alperes alkalmazásában minőségellenőr munkakörben. A személyi alapbére 650 Ft/órában volt meghatározva, utóbb 713 Ft/órára változott.

Az alperesnél a megrendelés-állomány csökkent, ezért a minőségellenőri létszám 2012. júniusában 17 fő helyett 13 fő lett. A felperesnek operátor munkakört ajánlottak fel, amelyet - az alperes többszöri próbálkozása ellenére - nem fogadott el.

Az alperes a 2012. június 11-én kelt felmondásával szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Ennek indokolása szerint az alperes megrendelés-állománya csökkent, ezért a vállalat átszervezést és létszámcsökkentést hajtott végre, amelynek következtében a felperes munkakörét is megszüntették. Az alperes felajánlotta az operátor munkakörbe való áthelyezést, amelyet a felperes nem fogadott el.

A munkaviszony megszüntetésekor az alperes pénzben megváltotta a

felperes ki nem adott szabadságát, valamint 5.000 forintot Erzsébet utalvány, illetve 7.000 forintot ajándék utalvány formájában fizetett.

A felperessel titoktartási megállapodást akartak aláíratni, amelytől ő elzárkózott.

A felperes a keresetében a munkáltatói felmondás jogellenességének megállapítását, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte. Hivatkozása szerint már a munkaszerződés-módosítás elnevezésű irat is jogszabálysértő volt. Kérte a felmondás jogellenessége kimondása esetére az alperes marasztalását 143.453 forintos átlagbér figyelembe vételével 6 havi átlagbérében, valamint 16 napi szabadságmegváltásként bruttó 76.496 forintban, és ezen összegek kamataiban. Azt is igényelte, hogy az alperes fizessen 34.000 forintot, amelyet a felperestől tévesen vontak le. A ki nem fizetett 5.000 forintos Erzsébet- és 7.000 forintos ajándékutalvány megtérítését is igényelte, amely követeléstől az első tárgyaláson elállt. A felperes a „titoktartási nyilatkozatok” semmisségének és érvénytelenségének megállapítását is kérte. 250.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek kamatának megfizetését is igényelte nem vagyoni kártérítés címén, továbbá perköltség fizetésre is kérte kötelezni az alperest.

A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.M.135/2013/45. számú ítéletével a pert megszüntette az 5.000 forintos Erzsébet (étkezési) utalvány, valamint a 7.000 forintos ajándékutalvánnyal egyező értékű készpénz és kamatai megfizetésére irányuló kereset tekintetében. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 381.000 forint perköltség viselésére kötelezte, amely magában foglalja a 27 %-os általános forgalmi adót is. Megállapította, hogy az állam által előlegezett költséget és az eljárási illetéket az állam viseli, valamint hogy a felperes 100 %-ban pervesztes lett, így a felperes pártfogó ügyvédi díját az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete szerint a 2012. április 27-ei keltezésű „munkaszerződés-módosítás” elnevezésű iratot a felperes nem írta alá, így az nem vált hatályossá, az nem módosította a felek közötti munkaszerződést.

A meghallgatott tanúk vallomása alátámasztotta az alperesnél a megrendelés állomány csökkenését (melyet egyébként a felperes által vitássá nem tett táblázat is alátámasztott), valamint a szervezeti- és létszámváltozást. Az alperes a felperes minőségellenőr munkakörét megszüntette, aki az operátor munkakört nem fogadta el, így okszerű volt a munkaviszony megszüntetése.

Az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 134. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperest

időarányosan 15 nap szabadság illette meg. Mivel 11 nap szabadságot igénybe vett, a 4 napi különbözetet pedig az alperes - a felperes által sem vitatottan - megfizetett, így az e körben előterjesztett kereseti kérelem nem volt alapos. A felperes az 4-ed részen felüli szabadság kiadására jogosult volt, és nem ütközött annak kiadási időpontja jogszabályba. A felperes szabadságmegváltás megfizetésére vonatkozó keresete alaptalan volt.

A felperes nyilatkozata szerint a 2012. június havi béréből bruttó 34.000 forint levonása történt. Erre vonatkozóan részletes számítást nem csatolt, a bérjegyzékből pedig jogellenes levonás nem állapítható meg. Minderre figyelemmel ezt a kereseti kérelmet a bíróság alaptalannak ítélte.

A keresettel támadott titoktartási nyilatkozatot a felperes saját előadása szerint sem írta alá, és nem igazolta, hogy annak semmissége, érvénytelensége megállapításához milyen alperessel szembeni joga megóvásához van szüksége.

A bíróság P.Z., H.J., R.SZ. tanúk vallomása alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a felperest az alperesnél többször nem engedték ki a mosdóba. Az Mt. 164. § (4) bekezdése szerint a munkavállaló bizonyítja, hogy a károkozás a munkaviszonyával okozati összefüggésben következett be. A felperes azonban ezt nem igazolta, ezért a 250.000 forint nem vagyoni kár és kamatai megfizetésére irányuló kereset alaptalan volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében indokát adta annak is, hogy további tanúmeghallgatás foganatosítását miért tartotta szükségtelennek.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Miskolci Törvényszék 1.Mf.21.185/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét részben megváltoztatta. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 250.000 forint nem vagyoni kártérítést. Az állam által viselendő eljárási illeték összegét és az alperest megillető elsőfokú perköltséget leszállította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg fellebbezési eljárási illetéket. Rögzítette, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes pervesztessége 90 %-ban, az alperesé 10 %-ban határozható meg, ezért a pártfogó ügyvéd díját 10 %-ban az alperes, 90 %-ban az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Megállapította, hogy 177.400 forint fellebbezési illetéket az állam visel, míg 20.000 forint ugyanezen a címen az alperest terheli. Kötelezte a felperest másodfokú perköltség viselésére. Megállapította, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 10 %-ban pernyertes, 90 %-ban pervesztés, ezért a pártfogó ügyvédjének díját 10 %-ban az alperes, 90 %-ban az állam viseli.

A másodfokú bíróság a periratokból megállapította, hogy a felperes 23. sorszám alatt terjesztett elő eljárási kifogást az eljárás szabálytalanságát sérelmezve, abban jelölte meg, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazza, miszerint kérdései feltevését az elsőfokú bíróság megakadályozta. Ennek kapcsán kérte a tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítését is, amelynek a bíróság nem adott helyt, és nem terjesztette fel az iratokat e körben a törvényszékhez sem.

A felperes eljárási kifogása a Pp. 114. §-ában szabályozottak szerint bírálendő el, azt az elsőfokú bíróság legkésőbb az eljárást befejező határozatában köteles megtenni, a kifogás aaptalansága esetén azt nem kell felterjeszteni a törvényszékhez. Az elsőfokú bíróság részéről a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelem teljesítésére, illetve annak elutasítására nem került sor, illetőleg az ítélet indokolása sem tartalmazza az eljárási kifogással kapcsolatos elutasító döntés indokát. Ez eljárási szabálysértés, azonban nem olyan súlyú, ami az eljárás megismétlését indokolná, hiszen attól más eredmény nem várható, mint ami jelenleg is rendelkezésre áll.

A Pp. 133. § (2) bekezdésére figyelemmel a tárgyalási jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy a felperes a tanúkhöz további kérdés feltevését nem indítványozta, ez a jegyzőkönyvben szerepel, és az is megállapítható, hogy az elsőfokú eljárás során nem történt szabálytalanság. Ezért a hatályon kívül helyezésnek indoka nem volt, melynek folytán a törvényszék érdemben bírálta felül az elsőfokú bíróság döntését.

Az elsőfokú bíróság ítélete tényállásában és a jogi indokolás körében - 13. oldal - is megállapította, hogy a felperest a csoportvezetője többször nem engedte ki a mosdóba a kérése ellenére. A felperes kereseti kérelme nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányult azzal az indokkal, hogy emberi méltóságát sértette meg az alperes a fent megjelölt magatartásával. A személyhez fűződő jogsértést az elsőfokú bíróság is megállapíthatónak találta.

Az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.1.) számú határozatára is figyelemmel a nem vagyoni kártérítésnek az elszenvedett sérelemmel körülbelül egyenértékű, másnemű, pénzben kifejezhető előnyt kell jelentenie. Önmagában az emberi méltóság megsértése nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható, így azt kellett értékelni, hogy az előterjesztett igény a 250.000 forint és kamatai tekintetében megalapozott-e.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a jelen értékviszonyok mellett a 250.000 forint összeg alkalmas lehet ezen emberi méltóság megsértésében megnyilvánuló személyhez fűződő jogsérelem kompenzálására, ezért ebben a részben a nem vagyoni kártérítés

íránti igényt helytállónak találta. Miután a kártérítési összeget jelen értékviszonyok mellett találta alaposnak, a felperes kamatfizetésre irányuló igényét elutasító döntést helybenhagyta.

A pertárgyértéket tekintve a felperes 10 %-os arányban lett pernyertes, és 90 %-os mértékben peresztes.

A pertárgyérték összesen 2.467.523 forint volt, amelyből 250.000 forint erejéig lett eredményes a fellebbezés, ebben a részben az alperes peresztes lett, így 2.217.523 forint pertárgyérték után jár részére a mindkét fokú perköltség. A megbízási szerződés alapján járó összeg azonban a pertárgyértékre is figyelemmel nem arányban álló, ezért azt a törvényszék a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte, mindösszesen 200.000 forintban találta az elsőfokú bíróság perköltségét arányosnak a kifejtett képviseleti tevékenységgel.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében - tartalma szerint - a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését kérte azon rendelkezések kivételével, amelyek az alperesre nézve marasztalást tartalmaznak. Az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében utalt a Pp. 132. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra. Ezen túlmenően előadta, hogy ő „nem sürgette” az elsőfokú bíróságot az ítélet meghozatala során, így indokolatlan, hogy a bizonyítási indítványait mellőzték.

Az állítólagos létszámleépítés vonatkozásában nem voltak érdektelen tanúk, mivel változatlanul az alperesnél állnak munkaviszonyban.

Az írásbeli beadványaiban foglaltakat a felperes jelen eljárásban is kérte figyelembe venni az ott előterjesztett bizonyítási indítványokkal együtt.

Az elsőfokú bíróság logikátlan, és a beszerzett bizonyítékokkal ellentétes következtetéseket vont le arról, hogy az alperes nem áthelyezni kívánta a felperest az adott munkahelyen. Az alperes nem bizonyította, hogy az áthelyezett személyek részére az áthelyezés előtti, és az azt követő bérezése hogyan változott, ha egyáltalán történt ilyen.

A felperes sérelmezte az Mt. 94/B. § (1) bekezdésének megsértését is.

A szabadságmegváltás iránt előterjesztett kártérítési követelésről is tévesen döntöttek az eljáró bíróságok. Az alperes amikor saját felróható magatartása miatt nem tudta a munkafeltételeket biztosítani, senkit nem kötelezhetett volna fizetett szabadság kivételére. Mindez az Mt. szabályaival ellentétes.

A felülvizsgálati érvelés szerint erre nézve a bíróságok az Mt. 4. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat is megsértették, joggyakorlásuk rendeltetésellenes volt.

Az Mt. 134. §-ának (1) és (2) bekezdésére is figyelemmel az alapszabadság egynegyedét a munkavállaló kérésének megfelelő időpontban kell kiadni.

A másodfokon eljáró bíróság a nem vagyoni kárt megállapította, de az ítéletében nem adta okát annak, hogy a ténylegesen érvényesített igényrel szemben miért csak 250.000 forintos összegben látta indokoltnak annak mértékét. Az összeg irreálisan alacsony volt, és kamatfizetési kötelezettség megállapítása nélkül ellentétes a perbeli időben hatályos 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) vonatkozó szabályaival.

Az Mt. 82. §-ának (1) bekezdése alapján a munkáltató és a munkavállaló a munkaszerződést csak közös megegyezéssel módosíthatja. Az Mt. 83/A. § (1) bekezdése szerint nem minősül munkaszerződés-módosításnak, ha a munkavállaló - a munkáltató működésével összefüggő okból ideiglenesen - a munkáltató utasítása alapján eredeti munkaköre helyett, vagy eredeti munkaköre mellett más munkakörbe tartozó feladatokat lát el (átirányítás). A bíróságok nem vették figyelembe, hogy átirányítás folytán a felperes saját munkaköre (minőségellenőr) ellátása mellett operátori tevékenységet is ellát. Az Mt. 83/A. § (7) bekezdése szerint helyettesítési díj illette volna meg a felperest.

Az eljáró bíróságoknak a tanúvallomások ellentmondásainak feloldása érdekében szembesítést kellett volna elrendelniük.

Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet és ellenkérelmet terjesztett elő, amelyben a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelem elutasítását kérte, egyebekben a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta a felperes perköltségfizetésre kötelezése mellett.

Álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítés kapcsán meghallgatott tanúk vallomásából a jogsértés teljes bizonyossággal nem állapítható meg. P.Z. és a felperes nem azonos csoportban dolgoztak, a munkavégzési helyük legalább 100 méter távolságra volt egymástól, így a tanú nem tehetett megalapozott nyilatkozatot arról, miszerint a felperest kiengedték-e a mosdóba.

H.J. tanú ugyancsak nem dolgozott egy csoportban a felperessel, P.Z., R.SZ. tanúk sem voltak fültanúi annak, amikor a felperestől megtagadták a mosdóba távozás lehetőségét, csak hallomásból értesültek a történetekről.

A személyhez fűződő jog megsértése miatt igényelt kártérítésnek ugyanazok a feltételei, mint bármilyen más, egyéb jogellenes károkozásért követelt kártérítésnek. A személyhez fűződő jog megsértése önmagában csak a jogellenes magatartás megállapítására ad alapot, de a sérelmet szenvedő fél nem vagyoni kártérítést csak akkor igényelhet, ha bizonyítja olyan hátrány bekövetkezését, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megállapítását (BH 2001.12.). Jelen peres eljárásban a felperes semmilyen hátrányt - kár bekövetkeztét - nem bizonyított, és nem igazolta az okozati összefüggést sem, ezért megalapozottan utasította el ezen kereseti igényét is az első fokon eljáró bíróság.

A törvényszék az alperest megillető perköltséget 200.000 forintra leszállította. Ennek mértékét az alperes jogi képviselője 300.000 Ft + áfában kérte megállapítani, mivel álláspontja szerint a kifejtett jogi tevékenységgel ez áll arányban.

Az ellenkérelem szerint csoportos létszámcsökkentés nem valósult meg, ezért az Mt. 94/B. §-ára hivatkozás alaptalan.

A felperes részére járó szabadság kiadása körében sem állapította meg egyik eljáró bíróság sem a jogellenességet, annak igazolására a felperes semmilyen bizonyítási indítványt nem ajánlott fel, ezért a jogszabályok helyes alkalmazásával történt a kereset elutasítása.

A felperes a nem vagyoni kártérítés irreálisan alacsony összegben történő meghatározását panaszolta. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy ezen összeget saját maga határozta meg, és ez nem volt alacsony. A felperesnek semmilyen joga nem sérült azáltal, hogy bár operátori munkakört látott el, a minőségellenőri munkakörre vonatkozó magasabb bérezést kapta. Az e körben tett nyilatkozatai jogellenesek.

L.R. és K.N. tanúk szembesítése iránti indítványt a felperes nem terjesztett elő az elsőfokú eljárásban, a jogi képviselővel eljáró felperes a 2014. március 14-én megtartott tárgyaláson meghallgatott tanúk egyikét sem indítványozta szembesíteni, holott erre lehetősége lett volna mind neki, mind a jelenlévő jogi képviselőjének. Az erre alapított felülvizsgálati érvelés alaptalan.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott, míg a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet hivatalból kellett elutasítani.

A Pp. 272. §-ának (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett

-, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A fenti rendelkezések alapján a Kúria csak a jogszabályhely pontos megjelölésével alátámasztott felülvizsgálati érvelést tehetett vizsgálat tárgyává. A Kúria a korábbi beadványokra hivatkozást nem, csupán a jelen felülvizsgálati kérelemben konkrétan megjelölt indokokat vehette figyelembe. Nem elégséges önmagában az Mt., illetve a Ptk. szabályaira általánosságban történő utalás, ez ugyanis nem felel meg a megsértett jogszabályhely konkrét megjelölését megkívánó törvényi rendelkezésnek.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a tanúmeghallgatás elmaradását sérelmezte, továbbá állította, hogy a meghallgatott tanúk elfogultak voltak. Ebben a részben azonban konkrétan megsértett jogszabályhelyet nem jelölt meg, így ezen felülvizsgálati hivatkozások nem képezhették a jelen eljárás tárgyát. A 34.000 forintra - a felperes álláspontja szerint jogtalanul levont összegre - vonatkozó ítéleti döntés pedig a felülvizsgálati kérelemnek már nem volt része.

Az alperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős döntés nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezését támadta, azonban konkrét jogszabálysértést nem jelölt meg. Így érdemi előadásával a Kúria a jelen eljárásban nem foglalkozhatott, és a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet hivatalból kellett elutasítania a Pp. 271. §-ának (1) bekezdésére tekintettel.

A felperesnek a Pp. 132. § megsértésére utalása alaptalan volt, a keresetlevél benyújtásához fűződő hatályt a bíróságok helytállóan értékelték.

Ugyancsak nem alapos a felperesnek az Mt. 94/B. § (1) bekezdésére hivatkozása, vagyis az, hogy az alperes megsértette a csoportos létszámleépítésre vonatkozó szabályokat. Az alperesnél csoportos létszámcsökkentés nem valósult meg, az erre vonatkozó törvényi szabályozás tehát vele szemben nem volt alkalmazható, a felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak pedig alaptalanok voltak.

Az eljáró bíróságok helyesen utaltak az Mt. 134. § (2) bekezdésére, amely szerint az alapszabadság ¼-ed részét a munkáltató a munkavállaló kérésének megfelelő időpontban köteles kiadni. Az Mt. 132. § (2) bekezdésére figyelemmel azonban az alperes az ezt meghaladó tartalmú szabadság kiadásával jogosult volt rendelkezni. A felperesnek 2012-ben 28 nap szabadsága volt, amelyből időarányosan 15 nap illette meg. Ezért nem ütközött jogszabályba a 11 nap szabadság alperes általi kiadása. A további 4 napra vonatkozóan szabadságmegváltás történt, így a felperes kereseti kérelme alaptalan. Nem lehetett megállapítani az Mt. 4. §-ában foglalt megsértését sem, a felperes a rendeltetésellenes joggyakorlást csak állította, de nem bizonyította az e körben reá

háruló bizonyítási kötelezettség ellenére (Pp. 164. §).

A felperes keresete 250.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányult, így a felülvizsgálati kérelem azon megállapítása, hogy e jogcímről a bíróságok irreálisan alacsony összegben határoztak, alaptalan. A felperes sérelmezte a megállapított összeg után igényelt kamat megfizetéséről szóló elutasító rendelkezés indokolásának hiányát, azonban konkrét jogszabálysértést e körben nem jelölt meg, így ez nem volt értékelhető.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében az Mt. 82. § (1) bekezdése, és a 83/A. § (1), (2) bekezdése megsértését panaszolta azzal, hogy munkaszerződés-módosítás hiányában az alperes átirányította, ez azonban nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak. A rendelkezésre álló adatokból csupán arra lehetett következtetni, hogy a felperes munkaviszonya a minőségellenőri munkakör megszűnése folytán nem volt fenntartható, az alperes pedig - eredeti munkabér mellett - megpróbálta a helyzetét más munkakör felajánlásával rendezni, amely nem vezetett eredményre.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte, hogy a bíróságok az alperesi képviselőt megillető perköltséget túlzott mértékben határozták meg, konkrét jogszabálysértés megjelölése azonban nem történt, így a felülvizsgálati eljárásnak ezen felperesi előadás sem képezhette a tárgyát.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján azzal, hogy a felülvizsgálattal nem támadott részt nem érintette.

A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul.

A felülvizsgálati eljárásban az alperes illetékfizetési kötelezettsége a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-án alapul, míg a felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán ugyanezen rendelet 14. §-a alapján a felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

A felülvizsgálati eljárásban a felperes képviseletében pártfogó ügyvéd járt el, ezért a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése alapján csak a pernyertesség-pervesztesség arányának megállapítására került sor.

Budapest, 2016. március 2.

**Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó
Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Bors Szilvia s.k. bíró**

A kiadmány hitelével:

Nné

tisztviselő